Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1866.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Ældste John Taylor

i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 7de April 1866.

(Fra „Deseret News.“)

Det er godt for de Hellige at møde tilsammen; det er godt at anstille Betragtninger over Guds Værk; det er godt at være i Besiddelse af hans Velsignelser, og det er et stort Privilegium at nyde den evige Sandheds Lys og at være befriet fra det Mørke samt den Vildfarelse, Forvirring og Ugudelighed, som i Almindelighed hersker i Verden. Der ere kun Faa iblandt Nationerne, som kunne fatte de Velsignelser, vi nyde, medmindre deres Sind bliver oplyst af den levende Guds Aand, og der er i Sandhed ogsaa forholdsviis Faa iblandt de Hellige, som forstaae deres sande Stilling, og hvilke ret kunne fatte de Velsignelser og Privilegier, de ere i Besiddelse af, thi Menneskene kunne alene begribe det, som de blive oplyste om formedelst den Hellig-Aand, der er bleven meddelt de Hellige ved Haandspaalæggelse og formedelst deres Lydighed til det evige Evangelium. Dersom Menneskene ere i Mørke med Hensyn til nogen af Evangeliets Sandheder, er det fordi de ikke leve efter deres Religion, — fordi de ikke vandre efter det Lys, der er blevet dem givet, — fordi de, som vi allerede have hørt her idag, ikke ere flittige til at bede, ikke modstaae det Onde og ikke klynge sig fast til Sandheden. Evangeliet er bestemt og egnet til at lede os fremad fra Sandhed til Sandhed og fra Kundskab til Kundskab, indtil det Skriftsted opfyldes, som siger, at vi skulle see ligesom vi ere sete, — indtil den Ene ikke behøver at sige til den Anden: „Kjend Herren,“ thi Alle skulle kjende ham fra den Mindste indtil den Største,“ — indtil Guds Lys og Kundskab omstraaler Alle, der da skulle bade sig i den evige Sandheds Solskin.

Det er en Velsignelse at have det Privilegium at samles i vor General-Conferrnce, hvor Kirkens Authoriteter kunne træffe sammen fra de forskjellige Dele af Territoriet og fra andre Steder paa Jorden for at lære at kjende Guds Lov, for at udføre de Forretninger, som henhøre

til hans Kirke og Rige, og for at søge at fremme Retfærdighed iblandt Menneskene. Vi kunne ikke tilfulde fatte Storheden af de Velsignelser, vi nyde. Vi indtage en Stilling, som er forskjellig fra ethvert andet Folks. Der gives ikke nogen Nation, ikke nogen Regjering, ikke noget Rige, ikke noget borgerligt, religiøst eller politisk Samfund, der nyde de Velsignelser, som vi ere i Besiddelse af i denne Dag, thi medens Andre famle i Mørket og ere i Uvisshed med Hensyn til den Stilling, de indtage baade i politisk og religiøs Henseende, ere vi befriede for enhver Tvivl desangaaende.

Vi ere vel bekjendte med vor sande Stilling; vi kjende denne Kirrkes og Guds Riges Skjæbne; vi kjende det Forhold, vi staae i baade til Gud og Verden; vi vide, at Herren vil udføre sine Hensigter, og da vi have denne Kundskab, ere vi fuldkommen rolige med Hensyn til det endelige Udfald. Vi vide, at Guds Rige, der er oprettet iblandt os, vil vedblive at tiltage og udstrække sig, indtil det indtager hele Jorden. Vi vide tillige, at alle Menneskenes og Djævlenes Sammenrottelser, Anslag og Rænker ikke ville kunne standse dets Fremadstriden, men ligesom det har begyndt at rulle fremad, vil ogsaa Hurtigheden af dets Fremadstriden tiltage, indtil Guds Hensigter ere opnaaede, og denne Verdens Riger bliver vor Guds og hans Salvedes, da han skal tage Overherredømmet over denne Jord, og ethvert Knæ skal bøie sig for ham og enhver Tunge bekjende hans Navn. Derfor skjælve vi ikke, nære ingen Frygt, ingen Ængstlighed eller Bekymring for Udfaldet. Alt, hvad vi have at bekymre os om i denne Henseende, er, at vi som enkelte Individer og et samlet Folk opfylde vore Pligter, — at vi kunne holde os rene og ubesmittede i Guds Øine, — at vi ære vort Præstedømme og hellige Kald, og at vi følge et saadant Livsløb, at vi altid kunne være værdige til at modtage vor himmelske Faders Bifaldssmiil, og da behøve vi ikke at bekymre os om Udfaldet, thi vi vide, hvorledes det vil blive.

Vi have ikke noget af de mange Religionssamfund, der existere, at takke for den Stilling, hvori vi befinde os, eller for den Kundskab, vi ere i Besiddelse af. Vi behøve ikke at udlede vor Myndighed hverken fra Pavedømmet eller fra noget af de andre Religionspartier; vi bekymre os ikke om noget af dem. Ei heller behøve vi at gaae til den romerske eller græske Kirke for at undersøge om vi have Ret eller Uret, eller for at udfinde, hvorfra vor Religion har sin Oprindelse og om den er bygget paa den rette Grundvold eller ikke. Der er ikke nogen Nødvendighed for, at vi skulde undersøge den jødiske eller andre Folkeslags Historie for at komme til Vished angaaende denne Sag. Vi have ikke Skoler, Akademier, Collegier, theologiske Systemer eller nogen af de hedenske Nationer Noget at takke for; der gives ikke noget Folk eller Rige, ikke nogen Regjering, ikke nogen religiøs eller politisk Authoritet af jordisk Oprindelse, som vi behøve at henvende os til angaaende denne Sag. Vi anerkjende ikke nogen af dem, gjøre ikke Paastand paa at have Noget tilfælles med dem; vi ere ikke af dem eller have modtaget de Grundsætninger, vi lære, fra dem, og følgelig ere vi for saavidt fuldkommen uafhængige af dem. Vor Religion er kommen fra Gud; den blev aabenbaret fra de høie Himle! den er det evige Evangelium, som Johannes saae en Engel bringe til Jorden for at blive prædiket for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, raabende med høi Røst: „Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen."

Gud er altsaa Ophav til vor Reli-

gion; han har aabenbaret den fra Himmelen. Han har i dette Øiemed sendt sine hellige Engle, som overgav Evangeliet til Joseph og Andre. Da nu dette saaledes er blevet gjengivet, har Herren ladet det udgaae til hele Verden, og de Mænd, som have bragt dette Evangelium til os, have modtaget det formedelst direkte Aabenbaring fra Gud og have erholdt deres Myndighed fra ham. Dersom Gud ikke har talet, — dersom Himlene ikke ere blevne aabnede, — dersom Guds Engle ikke have viist sig, da have vi ingen Religion, men det Hele er blot en Farce; thi, som vi allerede for have sagt, gjøre vi ikke Fordring paa at have noget Slægtskab til Verden eller at have Noget med den at skaffe med Hensyn til vor Religion, og Gud forbyde, at vi nogensinde skulde, — vi ønske det ikke. Dette er altsaa den Grund, vi bygge paa, og det Forhold, vi staae i til Gud, thi det er hans Værk, vi ere beskjæftigede med. Dersom han i de sidste Dage har anbetroet nogen Myndighed til Menneskeslægten, ere vi i Besiddelse af samme, men hvis han ikke har, da have vi ingen Myndighed, ikke nogen sand Religion, ei heller noget sandt Haab. Jeg skal ikke i denne Formiddag opholde mig længe angaaende dette Emne. Alt, hvad jeg kan sige Eder, er, hvad Paulus i sin Tid sagde: „I ere hans Vidner om disse Ting, og saa er den Hellig-Aand, hvilken Gud har givet alle dem, som ham lyde."

Brødre, er Eders Religion sand, og vide I det? (Der lød Ja fra flere Stemmer.) Ja, I vide det, og det er skrevet i Eders Hjerter med uudslettelige Bogstaver, som Ingen kan borttage. Vi ere levende Vidner om Sandheden og de Aabenbaringer, hvilke Gud har givet i disse sidste Dage. Vi bekymre os derfor ikke om, hvad Verden vil gjøre imod os, thi Nationerne ville sønderbrydes og Throner omstyrtes, ligesom det er skrevet i de hellige Skrifter. De jordiske Riger kunne opløses, Folkeslagene sønderbrydes, Krig, Pest og Hungersnød hærje Landene, det er ikke vor Sag, — Nationerne ere ikke i vor, men i Guds Haand. Sekterere kunne kives og stride og leve i Uenighed, Uvished og Tvivl angaaende deres Religion, men det vedkommer ikke os, — det er ganske deres egen Sag. Om der for hele den religiøse og politiske Verdens Vedkommende blev skrevet: „Mene, Mene, Tekel, Upharsin; Du er veiet i Vægtskaalen og funden for let," — hvad angik det os? Det var ikke vor Sag. Vi ere ikke forenede med Nationerne, have ikke Noget tilfælles med dem, og ei heller have de Noget, som vi kunne søge at understøtte. Med Hensyn til alt dette ere vi fuldkommen rolige. Om Krige ødelægge Landene, — om der hersker Splid og Forvirring iblandt de forskjellige Religionspartier, og om de fremture i deres Daarskaber, er det ikke vor Sag. Paven kan skjælve paa sin Throne og frygte for, at ikke Frankrig eller nogen af de andre Magter ville hjælpe ham, det angaaer ikke os, vi ere fuldkommen rolige; Alt er ret med os, thi vi ere i Guds Haand, og det er hans Sag at bære Omsorg for sine Hellige.

Ville vore Fjender forsøge at gjøre os Skade? Ja, det have de altid prøvet paa, og vi skylde ikke dem Noget for de Goder, vi nyde. Er der et Menneske, som nogensinde har hjulpet os i religiøse Anliggender? Hvem i denne Verden have vi Noget at takke for? Gives der noget Religionssamfund, som vi skylde Noget for de Grundsætninger og den Kundskab, vi ere i Besiddelse af? Nei, der gives ikke et eneste. Findes der nogen Præst i Christenheden, der i mindste Maade har hjulpet os fremad paa vor religiøse Bane? Nei. Have vi Nogen at takke for den

politiske Stilling, vi indtage? Nei, vissselig ikke. Hvem er der, som har hjulpet os? Der har endnu aldrig været noget Menneske, som nogensinde har vovet at forsvare vore Grundsætninger og Rettigheder i de lovgivende Forsamlinger hverken i dette eller noget andet Land; der har aldrig været Nogen, som har havt Mod og Sandhedskjærlighed eller været retskaffen og uafhængig nok til at gjøre det; man vover det ikke, fordi det ikke er populært. Men vi vove selv at forsvare vore Grundsætninger, og Gud vover at hjælpe os. Vi have vor himmelske Fader at takke for den Fred og de Velsignelser, vi nyde, men vi skylde ikke nogen Magt, Regjering eller nogen religiøs eller politisk Authoritet paa hele Jordens Overflade Noget derfor, medmindre det skulde være fordi, at man ved Forfølgelser har bidraget til at forøge den indbyrdes Enighed iblandt os; det er det Hele, og vi takke ikke vore Forfølgere derfor, thi de have ikke gjort det med deres gode Villie. Dersom vore Fjenders Løgne skulle bidrage til Udspredelsen af Sandheden, er Alt ret; de ville vedblive at lyve, fordi de ere af Djævelen, og hans Værk ville de gjøre; han var en Løgner fra Begyndelsen, — han er Løgnens Fader, og de ere hans Børn. Derfor ere vi fuldkommen rolige med Hensyn til alt dette.

Brødre og Søstre, lader os leve saaledes, at vi kunne sikkre os Guds Bifald, at vi, hans Repræsentanter paa Jorden, kunne ære vort Kald, forherlige hans Navn og bevare os selv rene og ubesmittede til Enden, saa at vi kunne blive frelste i hans celestiale Rige tilligemed alle dem, om ere os kjære og dyrebare. Amen.

Nogle bestemte Kjendsgjerninger angaaende det døde Hav.

(Fra „the Jewish Chronicle.")

(Sluttet fra Side 296.)

Grev Bertou, som besøgte disse Egne i April 1835, skriver saaledes: „Jeg mangler aldeles Ord til at udtrykke mine Følelser angaaende det, jeg saae igaar. Jeg har reist over Alperne, Pyrenæerne og mange andre Bjerge; jeg har seet Lande, over hvilke den Almægtiges Forbandelse har hvilet, Moabs Sletter og Ammons Land, men hidindtil havde jeg aldrig seet Noget, som kunde sammenlignes med Bjergene ved den sydlige Ende af det døde Hav. Her er Alt øde, og det i den Grad, at det er umuligt at beskrive det; man maa see det med sine egne Øine for at kunne fatte det. I dette mærkværdige og høitidelige Øde, hvor Naturen et blottet for al Plantevæxt og ethvert levende Væsen, er Mennesket blot som et Støvgran, Alt rundt omkring er indhyllet i Dødens Stilhed; der er ikke en Fugl og ikke engang et Insekt at see. Naar vore Kameler gik deres sædvanlige Gang, hørtes en dump Lyd, ligesom om Jorden var huul under deres Fødder. Denne Lyd ledsagedes undertiden af Kameeldriverens eensformige Sang, men han standsede flere Gange, som om han frygtede for at vække Naturen til Liv. Tre Beduiner gik foran

os for at undersøge Veien, thi vi frygtede for at støde paa Arabere, som kunde være Fjender til vor Stamme. Solen skjulte sig bag tykke Skyer, og syntes ligesom at være uvillig til at skinne paa det Land, der var forbandet af den Almægtige. Vi saae Spor efter flere Ulve. Alt syntes at forene sig for at forøge Landskabets Ærefrygt indgydende og høitidelige Storhed." (Det kongelige geographiske Selskabs Journal i England, 9de Bind, Pag. 280.)

Selv M. de Saucy, hvis Bemærkninger om de Gamles Traditioner ere altfor sammentrængte, havde ogsaa, da han først naaede disse Kyster, Leilighed til at være Dienvidne til et Syn, der overbeviste ham og hans Reisefæller om, at de befandt sig i en Egn, der udmærkede sig ved en usædvanlig Tomhed og Stilhed. Vi kunne blot anføre nogle Sætninger af hans Beretning. Han skriver: „Da vi vare naaede til et Punkt, der laa høit nok over det døde Havs Overflade, bleve vi Dienvidner til et Syn, som kun Faa kunne vente at faae see to Gange i deres Liv, og vi ville her fremstille en kortfattet Skildring af samme. Vi kunne gjerne sige, at vi saae et Optrin, som sammenligningsviis faa Dødelige have seet, og vi kunne endnu føle det Indtryk, som dette Skue, hvilket vi betragtede med spændt Opmærksomhed, gjorde paa os. Da vi først begyndte at bestige Skraaningerne, dalede de sorte Skyer ned over det døde Hav, idet de dreves frem af Vestenvinden og foer lige over vore Hoveder og „Djebel Esdoun" i Retning mod „Nor-Safieh," men da de atter hævede sig og foer videre langsmed Moabs Bjerge, laa Udsigten atter aaben for vort Blik, saa at vi kunde see over den udstrakte Vandflade, der lignede en uhyre Blyplade. Lidt efter lidt, eftersom Vestenvinden drev Skyerne frem, klarede det op, og den vestlige Himmel blev atter smuk og straalende. For et Dieblik kastede den dalende Sol sine gjennemtrængende Straalen over Canaans Bjerge ind i Moab, hvis høiere Dele saae ud, ligesom de ganske vare indhyllede i Flammer, medens disse Ærefrygt bydende Bjerge ved Foden vare saa sorte som Blæk. Over os var den mørke, overtrukne Himmel, neden for os laa Søen lig en blygraa Metalplade; rundt omkring os havde vi Ørkenen, hvor der herskede den dybeste Stilhed; langt mod Vesten havde vi en klar, skyfri Himmel, hvis Sol kastede sine Straaler over et velsignet Land, medens vi syntes, vi vare ifærd med at flygte bort fra en Egn, der for evigt var forbandet.

Det er umuligt at beskrive denne Scene, hvilken man selv maa have seet for tilfulde at kunne danne sig et Begreb om den. Endskjøndt vore Beduiner ere vante til de meest storartede Naturscener, bleve dog selv de rystede ved dette Syn, af hvilket vi bleve fuldkommen overvældede. „See, mine Herrer, see," udbrøde de, „Allah straffer Sodoma," og de havde Ret. Det skrækkelige Syn, som Loth var Vidne til fra næsten den samme Plet, hvor vi nu stode, maa have havt en slaaende Lighed med det storartede Skuespil, som vi netop havde været begunstigede med at see."

Medens disse Uddrag maae bidrage meget til at retfærdiggjøre Reisende af en levende Indbildningskraft, og hvilke have levet i en overtroisk Tidsalder, fra de Beskyldninger, man har fremført imod dem for Overdrivelser, lede de ogsaa vore Tanker hen paa den Kathastrophe, som har gjort disse Egne saa uforlignelig interessante.

De Beretninger, som ere opbevarede i første Mose Bog angaaende denne Egn for og efter Ødelæggelsen af Stæderne paa Sletten, ville vi nu skjænke vor Op-

mærksomhed for at undersøge om de stemme overeens med de virkelige Kjendsgjerninger eller ikke.

Den første Underretning, vi have om denne mærkværdige Egn, forekommer i 1ste Mose Bog 13, 10., hvor den kaldes „Jordans Slette," der var vandrig overalt, lig Herrens Have og Ægypti Land. Dette kunde fremkalde Spørgsmaal om hvilket Løb Floden Jordan, der nu gaaer mod Syd og løber ud i det døde Hav, dengang havde. Da den berømte Reisende Burckhardt undersøgte Edom, fandt han en viid Dal, El Araba, der strakte sig fra den østlige Arm af det røde Hav til den sydlige Ende af Asphaltsøen. Han gjorde derfor den Slutning, at Floden Jordan engang har løbet mellem Canaans og Moabs Bjerge og at den videre har fortsat sit Løb gjennem denne Dal, indtil den har udmundet i Havbugten Bar-el-Akabah, den østlige Arm af det røde Hav, medens det Sted, hvor nu det døde Hav findes, dengang var en frugtbar Slette. Oberst Leake bifalder i sin Fortale til „Burckhardts Reiser" denne Slutning, da den bekræfter Sandheden af den voldsomme vulkanske Rystelse, som bestrives i det 19de Capitel i 1ste Mose Bog, ved hvilken Katastrophe Flodens Løb afbrødes, medens den frugtbare Slette, hvorpaa Stæderne Adma, Zebuim, Sodoma og Gomorrah laae, forvandledes deels til en Sø, (det døde Hav) og deels til en gold og øde Sandørken."

Denne Theori, der vel som saadan er meget tiltrækkende og har saa stor Rimelighed for sig, at mange Videnskabsmænd have givet den deres Bifald, er imidlertid bleven beviist at være aldeles uholdbar. Grev de Bertou, der har gjennemkrydset „El Araba" i enhver Retning, har forvisset sig om, at det røde Hav ligger meget høiere end Asphaltsøen og Jordan-Sletten i det Hele taget, og følgelig har nævnte Flod aldrig kunnet løbe ud i Havbugten ved Akabah. Desuden fandt han, at alle Vandløb i Syd for det døde Hav ikke toge en sydlig Retning mod Havbugten, men løbe mod Nord til nævnte Sø. Hr. W. R. Hamilton henviste til disse Opdagelser i sin Aarsberetning for 1839 til det kongelige geographiske Selskab; han siger: „Vi have en tilfredsstillende Oplysning paa den Opgave, om Vandet i det døde Hav nogensinde kunde have løbet ud i Bugten ved Akabah. M. de Bertou har viist, at der er en Bjergstrækning, som danner Grændsen af den Dal, man kalder El Ghor. Denne Forhøining adskiller de Vandløb, som gaae mod Nord til det døde Hav, fra dem, der løbe mod Syd til Havbugten, og er beliggende mellem disse to Hav, dog længst borte fra førstnævnte."

Bønnen er den Vinge, paa hvilken Sjælen hæver sig mod Himmelen, og alvorlige Betragtninger det Øie, hvormed vi see Gud.

Nutidens Religionssystemer.

(Fra „Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 311.)

Første Capitel.

Den almindelige Tro paa de hellige Skrifter.

I det foregaaende Stykke under ovennævnte Titel har jeg bestræbt mig for i Korthed at vise, at Nutidens Religionsbekjendelser ere ganske afvigende fra den oprindelige Saliggjørelsesplan, som Gud har fastsat, ligesom jeg ogsaa tildeels har paapeget de sørgelige Følger af denne Afvigelse, der har foraarsaget saa megen Splid, Strid og Forvirring iblandt Menneskene, hvilket jeg nu vil søge at udvikle videre. Lactantius bemærker i sine Forelæsninger: „Der gives Troesbekjendelser, som formedelst Traditionen ere blevne overantvordede til Menneskene fra deres Forfædre; de holde ikke alene fast ved dem, men forsvare dem endog med den største Haardnakkenhed uden at undersøge af hvad Slags de ere, idet de stole paa, at de ere prøvede og sande blot af den Grund, at deres Ældste have overleveret dem, og formedelst deres Ælde har man vant sig til at betragte dem med saa stor Ærbødighed, at det ansees som en Forbrydelse at nære den ringeste Tvivl om dem." Man vilde maaskee beskylde os for Ukjærlighed og Bedrageri, dersom vi vilde anvende disse Ord paa Nutidens Christenhed, og man kunde svare os, at en saadan Tro kun var almindelig i de Dage, da Menneskene holdtes i aandelig Trældom formedelst Despotisme og Tyranni, men at ethvert Spor af Saadant nu for længe siden er forsvundet i denne oplyste Tidsalder, hvor almindelig religiøs og politisk Frihed er herskende iblandt Nationerne. Men man kan selv i denne tilsyneladende Frihedens Tid, som man praler saa meget af, let opdage, at de forskjellige Religionssamfund ligesaa meget nu som i Luthers og Melanchtons Dage forlange, at man skal vise en blind Tro og Lydighed til deres Troesbekjendelser. Vi kunne for Exempel betragte Menneskenes Tro med Hensyn til den hellige Skrifts guddommelige Troværdighed og Inspiration. Baade Protestanterne og Katholikerne grunde deres Tro paa denne hellige Bog; fra den udlede de deres Læresætninger, og paastaae, at de ved Hjælp af den ere istand til at anføre tilforladelige og uomstødelige Grunde for det Haab, der er i dem. Vi vove at paastaae, at om dette Slags Bibeltroende bleve opfordrede til at gjøre Rede for de Grunde, de have for deres Tro paa Bibelen, vilde de ni Tiendedele ikke være istand dertil, og selv de, som foregive, at de have undersøgt dens Sandheder, benytte sig af en besynderlig Beviisforelse. John Milton, Erkebiskop Usher, og mange Andre, der med den største Omhu have skrevet Afhandlinger om Bibelen baade med Hensyn til den historiske og dogmatiske Deel, have lagt en Tvivlraadighed og Usikkerhed for Dagen, ved hvilken de have paadraget sig deres Modstanderes og de Vantroes Haan og Foragt. Endskjøndt Milton var en for sin og vor Tid sjelden frisindet Mand, har han dog i sin berømte theologiske Afhandling, kaldet „den christilige Lære," lagt flere sørgelige Vildfarelser for Dagen. Han siger, idet han taler om Guddommen

„Lader os tage Fornuften fangen angaaende hellige Ting og ganske følge den hellige Skrift," det vil selvfølgelig sige, saaledes som den bliver fortolket af uinspirerede Mænd. Naar han taler om den hellige Skrift, siger han videre: „Angaaende vor Tro paa de hellige Skrifter, da gaaer denne ud fra en almindelig Tro paa deres Ægthed og er grundet paa Vidnesbyrd enten af den synlige Kirke eller paa de Manuskripter, som vi endnu have tilbage. Paa den anden Side bekræftes efterhaanden Kirkens Retmæssighed og Ægtheden af de forskjellige Bøger, som indeholdes i Manuskripterne, ved en indre Overbeviisning, grundet paa Skriftens eenstemmige Vidnesbyrd, som et Hele betragtet. Ligesom Samaritanerne troede paa Christus først formedelst Qvindens Ord og dernæst, og det meget mere, formedelst hans egne, saaledes gjøre vi med Hensyn til den hellige Skrift. Først troe vi paa den formedelst Kirkens Vidnesbyrd, men dernæst troe vi paa den for dens egen Skyld, og det endog langt mere, da den er Guds Ord, og derpaa troe vi paa Kirken formedelst Skriftens Vidnesbyrd." Ifølge denne Beviisførelse maae vi altsaa troe, at et Kirkesamfund er af guddommelig Oprindelse, fordi det udleder sine Læresætninger fra den hellige Skrift, og fordi vi troe paa Kirkens Guddommelighed, maae vi altsaa tillige troe paa Skriftens Ægthed. En saadan Beviisførelse kunde ogsaa Mohamedanerne anvende paa Koranen, og Bramineren og Budhaisten paa deres hellige Skrifter. Men man kunde maaskee indvende, at dette ikke er Maaden, hvorpaa man nu i vore Dage bliver lært at troe paa Bibelen. Lærdom og Philosophi have aabnet en ny og vid Mark for dem, der søge at finde Sandheden, — de videnskabelige Opdagelser ere saa store og derhos saa nøie overeensstemmende med Skriften, at det nu vilde være et stort Vidunder, om der skulde findes Nogen, som ikke troede den. Hertil ville vi igjen svare, at om saa er, da synes det besynderligt, at de videnskabelige Theorier og Religionen ere hinanden i mange Tilfælde stik modsatte, istedetfor at de ifølge ovenstaaende Paastand burde staae i den nøieste Samklang med hinanden. Hvad vilde vi vel tænke, dersom de Mænd, der beklæde høie Embeder i Statskirken i de forskjellige Lande, skulde udstødes af Kirkens Skjød, fordi de paa Grund af den tiltagne Oplysning og Videnskabelighed ikke ubetinget vilde bifalde ethvert Ord, der er skrevet i Bibelen, uden først at undersøge den? De Mænd, som have paataget sig at være „Sjælesørgere," og hvilke foregive at have nøie undersøgt den hellige Skrifts Lærdomme, forlede som oftest Medlemmerne af deres Menigheder til uden den ringeste Undersøgelse at troe Alt, hvad der bliver dem lært, medens Enhver, som i mindste Maade vil prøve paa at bringe det skrevne Ord til at stemme overeens med den synlige Skabelse, behandles som en Kjætter. Saadanne synes at tillægge enhver Linie og ethvert Bogstav af det „skrevne Ord" en fuldkommen Ufeilbarlighed, uanseet igjennem hvormange Hænder det er gaaet eller hvormange Gange og hvormeget det er blevet forandret og forvandsket af uinspirerede Oversættere.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Sand Lyksalighed.

Hvori bestaaer sand Lyksalighed? Dette er et Spørgsmaal, om hvilket Mennesfene have meget forskjellige Meninger. Alle ønske at blive lykkelige. Den eneste sikkre Maade, paa hvilken vi kunne bedømme Menneskenes Anskuelser med Hensyn til Lyksalighed, er at give Agt paa deres Vandel. Vi have fuldkommen Handlefrihed, — Enhver kan selv vælge det Livsløb, hvormed han troer at kunne blive meest lykkelig. De Fattige slide og slæbe for at forskaffe sig de nødvendige Midler til Livets Ophold, fordi de føle sig lykkeligere ved at forlænge deres Tilværelse her paa Jorden end ved at omkomme af Hunger. De Rige søge at forøge deres Formue, fordi de antage, at deres Lyksalighed vil tiltage i samme Forhold, som deres Rigdom forøges. Den ærgjærrige Politiker søger sin Lykke i Opnaaelsen af en fremragende Stilling i Samfundet, Krigeren ved at lære at kjende de virksomste Midler til at myrde sine Medmennesker, medens Drankeren, Tyven, Røveren og Hoerkarlen enhver paa sin Maade stræber at opnaae det, som han anseer for det største Gode, og søger sin høieste Lyksalighed i Øieblikkets Nydelser. Disse forskjellige Anskuelser om Lyksalighed vise sig saavel hos Nationer som hos Folk, og denne Higen og Tragten har været almindelig i enhver Tidsalder lige siden Begyndelsen og vil fremdeles blive det i tilkommende Tider. Denne Attraa efter Lyksalighed synes at være den fornemste Drivefjeder og Hovedkilden til alle Menneskets Handlinger saavel onde som gode.

Den store Hob iblandt Menneskeslægten har søgt sin Lyksalighed i at gjøre Ondt, men den er aldrig opnaaet ved Ugudelighed. Synd og Elendighed gaae Haand i Haand med hinanden; de ere Uhyrer, der ere fødte som Tvillinger af Faldet; de ere uadskillelige og ville komme til at ende i Helvede.

Den sande Lyksalighed bestaaer i Retfærdighed, der er grundet paa Lydighed til Guds Ord og til det Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. Saavidt man følger Retfærdighedens Fordringer, saavidt er man ogsaa lykkelig. Den, som lever paa en Tid, da Gud taler, maa adlyde for at opnaae dette Gode; dersom Gud sender et Budskab om sit Evangelium, maa han annamme det. At forsømme dette er Ugudelighed, — Følgen deraf er Elendighed, og denne vil vedvare, saalænge Mennesket er ulydigt mod sin himmelske Fader. For Exempel: Gud har nu formedelst hellige Engles Sendelse aabenbaret en ny Uddeling og befalet sine Tjenere at kundgjøre dette iblandt Nationerne. Den, der forkaster et saa sto t Budskab, forkaster det eneste Middel, ved hvilket han kunde opnaae Lyksalighed; Guds Aand unddrages ham mere og mere, og hans Elendighed vil tiltage i samme Forhold, som denne forlader ham, og naar Aanden ophører at arbeide med ham, modnes han til Fordærvelse og Elendighed baade i denne og den tilkommende Verden. Der er ingen Mulighed for de Ulydige at undflye, — der gives ikke noget andet Middel til at tilfredsstille den indre paamindende Stemme; han kan vende sig, hvor

han vil, saa flygter dog Lyksaligheden fra ham; ingen anden Religion formaaer at lindre hans Hjertesqvaler, — der findes ingen lægende Balsam for hans syndbetyngede Sjæl. Hans Synder hvile paa ham utilgivne, medens Retfærdigheden fordrer sit Krav, fordi han har forkastet det evige Evangelium, det himmelsendte Budskab. Saaledes vil den, som har søgt sin høieste Glæde i at gjøre Ondt, ynkeligen omkomme i sine Synder.

Derimod vil den, der omvender sig og modtager de glædelige Tidender, som ere sendte fra Himmelen, finde Naade hos Gud, faae Tilgivelse for sine forrige Synder og modtage den Hellig Aands Gave, hvorved han vil opnaae sand Lyksalighed allerede i dette Liv, og dersom han vedbliver at følge ethvert Raad, der gives af Guds Tjenere, og adlyder alle Guds Befalinger, vil hans Glæde forøges Dag for Dag, indtil han bliver herliggjort og ophøiet i vor himmelske Faders evige Rige. Den, der meest beflitter sig paa Retfærdighed, er den Lykkeligste. Det er af denne Grund, at de Sidstedages Hellige ere lykkeligere end noget andet Folk paa Jorden; de ere det eneste Folk, som har lyttet til Guds Tjeneres Røst og annammet Evangeliet; de udgjøre den eneste sande og levende Kirke paa Jorden; de ere fødte af Gud og besjælede af Sandhedens Aand; de ere det eneste Folk, som er kommet ind paa den himmelske og hellige Sti, der fører til den sande Lyksalighed.

Freden er flygtet fra de Ugudeliges Boliger og har valgt sit Opholdsted iblandt de Retfærdige. Syndere i Zion begynde at skjælve, og Frygt har betaget Hykleren; skrækkelige Krige begynde at ryste store og mægtige Nationer fra Grundvolden af; Skræk betager dem, der beklæde høie Stillinger; Keisere, Konger og mægtige Monarker skjælve paa deres Throner, medens Nationerne ere grebne af Frygt og Ængstelse for de Straffedømme og Ødelæggelser, der ere forudsagte af Guds Tjenere. Den sande Lyksalighed er flygtet; Cholera, Qvægpest, Hungersnød, Krig og Blodsudgydelse udbrede Elendighed, Nød og Jammer iblandt Menneskene for deres Gjenstridighed og Overtrædelser, og fordi de have forkastet det Budskab, som var sendt til deres Frelse.

Men Zion er lykkelig; dens Børn trives, og den Dag er ikke fjern, „da der ikke mere skal høres Vold i dens Land eller Ødelæggelse og Forstyrrelse i dens Landemærker". Men den „skal kalde sine Mure Salighed og sine Porte Lov". „Fryd og Glæde skal findes i den, samt Taksigelse og Lovsangs Lyd." Dette er den rene, celestiale, himmelske Lyksalighed, som aldrig skal faae nogen Ende.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840. (Fortsat fra Side 316.)

Ældste Joseph Fielding oplæste Beretningerne fra Thornley Conference. Chaighley og Thornley Grene, der havde tre Ældste, to Præster, een Lærer, een Diacon og 30 Medlemmer, repræsenteredes af Ældste W. Kay; Ribchesters Green med to Ældste, een Lærer og 22 Medlemmer, af Ældste Francis Clark; Waddington Green med to Præster, to Lærere, een Diacon og 58 Medlemmer, af John

Ellison; Clitheroe Green med een Ældste, tre Præster, en Lærer og 35 Medlemmer, af Broder Lofthouse; Chatburn Green med to Ældste, to Præster, to Lærere og 91 Medlemmer, af Ældste John Bond; Downham Green med een Præst og 25 Medlemmer, af John Spencer; Grindleton Green med een Præst og fem Medlemmer, af Ældste Joseph Fielding; Whitmore Green med tre Medlemmer, af J. Spencer; Burnley Green med een Ældste, een Præst, een Lærer og 27 Medlemmer, af Ældste H. C. Kimball, og Blackburn Green med en Ældste og 17 Medlemmer, af Samme. Ældste Reaben Hedlock oplæste Beretningerne fra Paisley Conference i Skotland, der talte sex Ældste, fem Præster, tre Lærere, to Diaconer og 106 Medlemmer. Alston Green med to Ældste, to Præster, to Lærere og 36 Medlemmer repræsenteredes af Ældste John Sanders; Bramtons Green med een Ældste, een Præst og 36 Medlemmer, af Samme; Longtons Green med to Ældste, fire Præster, to Lærere og 54 Medlemmer, af Ældste Bradshaw; Penwortham Green med 4 Ældste, een Præst, een Lærer, een Diacon og 77 Medlemmer, af Ældste P. Melling; Whittle Green med een Ældste, fire Præster og 16 Medlemmer, af Ældste Richard Withnall; Southport Green med een Ældste, to Diaconer og 19 Medlemmer, af R. Mc Bride; Daubers Lane og Ecclestons Green med een Præst, tre Lærere og 42 Medlemmer, af Ældste Richard Withnall; Hunters Hill Green med een Ældste, een Præst, een Lærer og 26 Medlemmer, af Richard Benson; Boltons Green med een Ældste, to Præster, to Lærere og 61 Medlemmer, af Ældste D. Wilding; Bury og Eltons Green med 12 Medlemmer, af Samme; Ratcliffs Green med 11 Medlemmer, af Ældste Amos Fielding; Bedfords Green, repræsenteret af Ældste Willard Richards, havde een Ældste, een Præst og 40 Medlemmer; Stockport Green, repræsenteret af Ældste M. Littlewood, talte 2 Ældste, een Præst, to Lærere, een Diacon og 85 Medlemmer; Duckinfields, repræsenteret af Ældste Henry Rogle, havde een Ældste, een Præst og 41 Medlemmer; Macclesfields Green, repræsenteret af Samuel Heath, havde to Præster og 14 Medlemmer; Middlewich Green, repræsenteret af Samme, havde en Præst, een Lærer, een Diacon og tyve Medlemmer; Plovers Green, repræsenteret af Samme, havde een Præst, een Diacon og 24 Medlemmer; Northwich Green, repræsenteret af William Perry, havde een Præst og fjorten Medlemmer; Altrinchams Green, repræsenteret af Samme, havde een Lærer og fem Medlemmer; Whitfield Green med een Præst og fjorten Medlemmer, repræsenteredes af Walker Johnson; Pendleburg Green med een Præst, een Lærer og 13 Medlemmer, af Ældste William Clayton; Eccles Green med fem Medlemmer, af Samme, og West Promwich Green, repræsenteret af Ældste Theodor Tarley, havde een Præst, een Lærer og 16 Medlemmer.

Efterat de Ældste vare blevne færdige med at aflægge Rapporter, fremlagde Præsidenten den nye Psalmebog, og efterat der vare fremsatte nogle passende Bemærkninger af ham, Ældste Young og Thomas Kington, spurgte han de Tilstedeværende, om de vare tilfredse med Udvalget af Psalmerne, og om de vilde antage Sangbogen. Hele Forsamlingen tilkjendegav strax sit eenstemmige Bifald.

Thomas Kington, Alfred Cordon og Thomas Smith bleve ved et eenstemmigt Votum ordinerede til Overpræster; John Albison, John Blezzard, William Berry, John Sanders, John Parkinson, James Worsley og John Allen til Ældste,

samt Joseph Slinger, George Walker, John Smith, Robert Williams, William Black, John Melling og John Swindlehurst til Præster.

Derpaa opfordrede Ældste B. Young dem af Præstedømmet til at fremstaae, der vare i saadanne Omstændigheder, at de ganske kunde opoffre sig til Tjenesten og vare villige dertil. Da fremstillede Følgende sig, hvis Navne bleve optegnede, nemlig: Af det omreisende Høiraad: B. Young, H. C. Kimball, John Taylor, Wilford Woodruff, Willard Richards og George A. Smith; iblandt de andre Grader af Præstedømmet: William Clayton, Reuben Hedlock, Hiram Clark, Theodore Tarley, Joseph Fielding, Thomas Richardson, Amos Fielding, John Parkinson, John Wych, John Needham, Henry Royle, John Blezzard, D. Wilding, Charles Price, Joseph Knowles, Wm. Kay, Samuel Heath, Wm. Parr, R. Mc Bride og James Morgan.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Kimball, at Ældste P. Melling bestikkes til at præsidere over følgende Grene, nemlig: Preston, Longton, Penwortham, North Meols og Southport; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Ældste Whitnall bestikkes til at præsidere over Whittle, Daubers Lane, Charley, Hunters Hill og Euxtonburghs Grene; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assieret af Young, at Ældste Thomas Smith overtager Præsidiet over Clitheroe, Chatburn, Downham, Chaighley, Grindleton, Whitmore, Burnley, Blackburn, Ribchester og Thornleys Grene; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at Præsident Fielding og hans Raadgivere løses fra Præsidentskabet for at faae mere Tid til at arbeide i Evangeliets Tjeneste i en videre udstrakt Virkekreds — og at deres Arbeide antages; vedtaget.

Ældste Young og Richards ordinerede derpaa dem, som vare blevne bestikkede til de forskjellige Embeder, hvorefter Forhandlingerne bleve oplæste og vedtagne.

Conferencen sluttedes derpaa til den 6te October næstkommende for da at afholdes i Tømmermandshallen i Manchester Kl. 10 Formiddag.

Tirsdag den 7de.

Ifølge foregaaende Bestemmelse blev et Generalraad afholdt i Raadsværelset i „Stjernens" Contoir i Manchester den 7de Juli 1840. Efterat Forsamlingen var bleven aabnet med Bøn af Ældste Kimball, gjorde Ældste Young nogle Bemærkninger angaaende dem, som frivilligen havde helliget sig ganske til Evangeliets Tjeneste. Derpaa blev der foreslaaet og vedtaget, at Brødrene William Kay og Thomas Richardsson gaae til Herefordshire for at arbeide der i Egnen i Forening med Ældste Kington; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Brødrene Hiram Clark og Joseph Knowles gaae med Hedlock til Skotland; vedtaget.

Foreslaaet af Kimball og assisteret af Young, at Broder Joseph Fielding gaaer til Bedford; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Richards og assisteret af Kimball, at Brødrene Amos Fielding og John Wych gaae til Newcastle upon Tyne; vedtaget.

Foreslaaet af Ældste Kimbal og assisteret af Ældste Woodruff, at Broder David Wilding gaaer til Garway i Herefordshire; vedtaget.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 318.)

Saasnart de havde naaet Skoven, bebreidede hans Ledsagere ham, fordi han ikke havde udført sin Hensigt, men han svarede dem ærgerlig, at han ikke vilde have Noget at skaffe med Mænd, der vare saaledes bevæbnede, som vi vare. Bestyrtede ved Tanken om den Skræk, som vor Nærværelse havde vakt, raadede vi Don Miguel til at sige Alcalden og Landsbyboerne, at de gjorde rettest i at holde sig borte fra os og lade os være i Fred. Don Miguel gjorde et frygsomt Smiil, men dermed var det ikke nok. Han sagde, at han for sit Vedkommende ikke nærede den ringeste Tvivl om, at vi jo vare gode Mennesker, men Folket i Almindelighed havde Mistanke til os; man var meget ophidset, og han var bleven advaret for at herbergere os, hvis han vilde undgaae Ubehageligheder. Den stakkels Kone kunde ikke skjule sin Bedrøvelse. Hun kunde neppe tænke paa Andet end Overfald og Mord, og omendskjøndt hun var ængstelig for deres egen Sikkerhed, var hun dog derfor ikke ligegyldig for vores; hun sagde, at hvis der kom Soldater til Landsbyen, vilde vi blive myrdede, og bad os derfor at drage bort.

Vi bleve meget ærgerlige og ilde tilmode ved disse Efterretninger, men vi havde altfor Meget for til at lade os saaledes drive bort ved blotte Forestillinger. Vi forsikkrede Don Miguel, at Ingen kunde gjøre ham Noget, — at det Hele var Opdigtelse og Usandhed, og at vi hævede os over enhver Mistanke mod os. For at overbevise ham aabnede jeg med det Samme min Kuffert og viste ham en stor Pakke Papirer, hvoriblandt saavel Creditiver til Regjeringen som Anbefalingsbreve paa Spansk fra Private til nogle høitstaaende Mænd i Guatemala, hvilke Skrivelser fremstillede mig som Oldgrandsker fra „de Forenede Stater.“ Desuden havde jeg i Særdeleshed fortræffelige Anbefalinger fra Don Antonio Aycinena, der forhen havde været Oberst i Centralarmeen, men som nu af Morazan var bleven forviist til sin Broder, Marquis Aycinena, Lederen for Centralpartiet, der havde Overvægten i denne Egn i den Borgerkrig, som dengang rasede der. Han anbefalede mig paa det Varmeste og anførte Hensigten med min Reise igjennem Landet. Dette Brev var ved denne Leilighed af større Vigtighed for os end alt Andet, men hvis det havde været til Nogen af Modpartiet, vilde det have skadet os, da Mistanken om, at vi hørte til Fjenden, derved vilde været bleven bekræftet. Omendskjøndt det var ærgerligt, morede det os dog ogsaa, at vi skulde være nødte til at gjøre Rede for os for saadanne elendige Subjekter som Don Miguel, hans Hustru og Bartolo; men det var imidlertid uundgaaeligt for at befrie dem fra deres Tvivl og Ængstelse, saa at vi kunde faae Tilladelse til fremdeles at opholde os i deres usle Hytte. Deres og især Konens Tilfredshed over at erfare, at vi vare nogenlunde respektable Folk og ikke Fjender, som hvert Øieblik stode i Fare for at blive opsnappede og skudte, glædede os meest.

Ikke desto mindrr raadede Don Miguel os til at tage hen til Guatemala eller til General Cascara for at faae en skriftlig Tilladelse til at besøge Ruinerne,

og derpaa vende tilbage igjen. I een Henseende havde vi gjort et Feiltrin; vi burde nemlig have taget lige til Guatemala og derpaa vendt tilbage, forsynede med Pas og andre Papirer fra Regjeringen, men da vi ikke havde nogen Tid tilovers og ikke vidste, hvad der var i Copan, vilde vi sandsynligviis været gaaede Glip af det Hele, hvis vi ikke havde benyttet Leiligheden, medens vi vare underveis. Desuden vidste vi heller ikke, at Landet var saa utilgjængeligt for Reisende; Folket der er nemlig mindre vant til at see Fremmede iblandt sig, end de Arabere ere, der streife omkring ved Bjerget Sinai, medens Copans Indvaanere derhos ere langt mere mistænksomme. Oberst Galindo er den eneste Reisende, som havde været der, førend vi kom dertil, og desuden kunde han neppe ansees som en Fremmed, da han var Oberst i Armeen og besøgte Ruinerne, medens han var paa en Reise for at udføre nogle Forretninger for Regjeringen. Vort Besøg har maaskee havt nogen Indflydelse paa Folkets Følelser; i ethvert Tilfælde har det lært Don Gregorio, at det ikke er let at blive af med Fremmede; men jeg vil raade Enhver, som ønsker at besøge disse Ruiner i Fred, at han først begiver sig til Guatemala og ansøger Regjeringen om al den Beskyttelse, den kan yde. For vort Vedkommende var det for seent at tænke derpaa, og Alt, hvad vi kunde gjøre, var at forholde os rolige og søge at beholde vort Fodfæste saa godt det lod sig gjøre. Vi nærede ingen Frygt for, at der skulde komme Soldater blot for at gjøre os Fortræd. Don Miguel fortalte os, hvad vi ogsaa før havde lagt Mærke til, at der ikke fandtes et eneste Gevær i Landsbyen.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Norge. Den 13de Juli rasede en voldsom Ildebrand i Drammen, hvorved omtrent 5,000 af den 13,000 Mennesker store Befolkning bleve huusvilde. Den følgende Morgen stode kun et Par Huse tilbage paa Bragernæssiden, medens derimod den øvrige Deel med Kirken, Borgerskolen, Børsen, Theatret, Sparebanken, Sygehuset, to Bogtrykkerier, Broen, Gasværket, Posthuset, Raadstuen, Ridehuset, Glasmagasinet, Telegraphcontoiret, 3 Dampsauge osv. vare nedbrændte. To Mennesker skulle være druknede, men ellers siges Ingen at være komne tilskade. Assurancesummen for de nedbrændte Bygninger alene udgjør over en Million Spd., og Tabet af Løsøre og Effekter anslaaes til mindst ligesaa meget.

Sverrig. Choleraen grasserer i Stockholm, dog griber den heldigviis ikke synderlig stærk om sig. I det Døgn, hvor den ifølge de seneste Efterretninger endnu har raset stærkest, blev der anmeldt 19 Sygdomstilfælde og 9 Dødsfald.

England. I det nordlige England truer der med at udbryde en alvorlig Strike blandt Jernbanearbeiderne. Arbeidsherrerne have villet nedsætte Lønnen med 10 pCt., og dersom der ikke snart træffes en Overeenskomst, antager man, at 100,000 Arbeidere snart ville have nedlagt deres Arbeide.

Et Politiforbud mod Reformmoder i Hydepark har fremkaldt Tumulter paa Gaden om Aftenen den 23de Juli, hvorved Politiet og Militairet maatte skride ind. Flere bleve fængslede, og Adskillige bleve saarede.

Ifølge Beretning fra „Great Eastern" er Telegraphtouget nedlagt indtil 80 engelske Mile fra Trinitybay (Newfoundland).

Choleraen er udbrudt i flere Stæder i England, og deriblandt i London.

Tydskland og Italien. Efterat Preusserne fremdeles have seiret i flere Træfninger, besat Frankfurt, hele Böhmen og Mähren og nærmet sig Wien, er der blevet sluttet en fem Dages Vaabenhvile mellem de stridende Parter. Denne Vaabenhvile tog sin Begyndelse den 22de Juli.

Imod Italienerne have Østerrigerne fremdeles været heldige og seiret i flere mindre Træfninger. Den 20de Juli fandt en større Søtræfning Sted mellem den østerrigske og italienske Flaade, hvilken sidste bestod af 23 Skibe, hvoriblandt 12 Pandserfregatter. Østerrigerne borede en af disse i Sænk og sprængte et andet Krigsskib i Luften. Italienerne maaatte trække sig tilbage.

Choleraen i Berlin har i den senere Tid grebet voldsomt om sig; ligeledes har denne Farsot i nogen Tid herstet paa Lazaretherne i Horzitz og Gicin (i Bøhmen) og har nu i den sidste Tid ogsaa grebet om sig udenfor Lazaretherne.

Rusland. Choleraen grasserer ligeledes i St. Petersborg.

Vestindien. Kreolerne i Puerta Principe (paa Øen Cuba) have den 27de Juni gjort Oprør mod Spanierne. De sloge de imod dem rykkende Spaniere og trak sig 7,000 Mand stærk ind imellem Bjergene. Fire chilenske Skibe ere for at understøtte Opstanden ankomne til Nuevitas, hvor de have landsat 2,000 Mand Landgangstropper.

Blandinger.

Nachod, som fornylig er blevet navnkundigt ved Slaget mellem Østerrigerne og Preusserne, er ogsaa allerede i en anden Henseende et mærkeligt Sted, hvortil der knytter sig krigerske Erindringer, idet den berømte Fyrst Wallenstein er født paa det derværerde Slot, som i en lang Aarrække eiedes af hans Moders Familie, den bøhmiske Adelsslægt Smirziczki. Efter Slaget paa det hvide Bjerg Aar 1620 kom Slottet i Wallensteins Svoger, Grev Terzkis Eie og blev senere efter Wallensteins Fald og Død af Keiseren skjænket til Grev Octavio Piccolomini — af hvem der endnu findes et Portrait paa Slottet — som Belønning for hans Medvirken ved Drabet paa Wallenstein og Bevarelsen af Fæstningen Eger for Keiseren. Familien Piccolomini er forlængst uddød, og Slottet, der er en meget imponerende, paa en steil Bjerghøide liggende Bygning, eies for Tiden af Fyrst Auersperg i Prag.

Forbrugen af Æg i England. Indførslen af Æg fra Udlandet tiltager stadig i en forbausende Grad trods den forøgede Produktion i Landet selv. I Aaret 1865 indførtes saaledes omtrent 1 Million Æg daglig, og i de første 5 Maaneder

af indeværende Aar er der blevet indført 196 Mill. Æg, — hvoraf 56 Millioner alene i Mai Maaned, — et større Qvantum, end der før 1861 nogensinde er blevet indført i et heelt Aar. Ikke desto mindre er dog Prisen, der i 1854 officielt var ansat til 4 sh, 6 d. pr. 120 Stkr., senere gaaet betydelig iveiret og er for Tiden over 6 sh. pr. 120 Stkr., saa at altsaa Landets Forbrug alene af fremmede Æg for Tiden repræsenterer den enorme Kapital af aarlig omtrent 9 Millioner Rd. i danst Mønt.

Englands Kulgruber spille en saa uhyre Rolle med Hensyn til Landets Industri og økonomiske Stilling i det Hele, at Spørgsmaalet om Kullagenes Udstrækning og sandsynlige Varighed under den stedse stigende Forbrug gjentagne Gange og atter i den allerseneste Tid har været Gjenstand for alvorlige Undersøgelser. I et af en Mr. Jevons i den Anledning udgivet Værk, der støtter sig til omhyggelige statistiske og geologiske Undersøgelser, kommer Forfatteren til det Resultat, at Produktionen af Kul i England 1861 udgjorde ca. 83,6 Mill. Tons, samt at den, grundet paa den voxende Efterspørgsel, stiger ca. 3½ pCt. aarlig. Under Forudsætning af denne Calcules Rigtighed vilde Produktionen saaledes i 1871 være 117,9 Mill. Tons; i 1881 ca. 166,3 Mill. Tons; i 1891 ca. 234,7; i 1901 ca. 331; i 1911 ca. 466,9; i 1921 ca. 658,6; i 1931 ca. 929; i 1941 ca. 1,310½; i 1951 ca. 1,848½ og i 1961 ca. 2,607½ Mill. Tons, saa at der altsaa, om Forfatterens Regning holder Stik, i de nærmest forestaaende 100 Aar omtrent vil blive forbrugt ca. 100,000 Mill. Tons Kul, en Udsigt der, om den end kun hviler paa en løs Calcule, dog nok kan opvække Betænkelighed med Hensyn til Fremtiden.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.